

ROKA

Herman Vogel

Bela, nedozorela breza je tvoja roka
in njena dolinasta dlan je zibel,
ki čaka na novorojenčka.
Ne ve, ali bo snežna kozica
ali pa jagenjček, odet v nagubani plašč.
Vsa joče in trepeti.
Njen jok je počasno brnenje,
ki ni namenjeno vzdolž mojih strun.
Ne bo se ujelo v kotanje mojih izvoljenih sanj;
ne trepeti za moje odmeve.

Stopila boš na predpražnik sopečega jutra.
Ne boš prinesla v krušni slamnici
srebrnega zrnja za moje ptice.
Prinesla boš v prstih skoraj končano pletenje.
(Čakaš vrnitve,
in zato stresaš roko
kakor namočena krošnja.)

PAJEK

Cveto Preželj

I

Pajek čaka na steni,
da se na dnu kavne skodelice odpro
beli gradovi majhnih bogov.

Da z njimi poišče
osute cvetove,
sok črnih, lepljivih jagod izpije,
misel hroščev s prejo odene.

II

Vstopil je.
Črne kute bogov so žarele
v odsevu večnega ognja.

III

Ko so pili lepki sok,
se utapljali v njem,
so vstali mrtvi,
zamahnili proti jugu.
Na severu so se zvrstile dolge kolone oblakov.
Obzorje je potemnelo.

Ko so pili črni sok,
so se krilati hrošči zapletli
v mehanizme ur
in zdrobili čas.

IV

Kratke ure,
malo sreče.
Nit preteklosti navzdol.
Prijatelj spodaj,
zgoraj blisk,
tukaj vrag in bog.

V

Svet zaprt je vase.
Grenka črna jagoda.
Večer ogorek je ugasel.
Pajek je prišel do dna.